

Привіт, красуне

КУПИТИ

Чи може любов зцілити зламану людину? І що відбувається тоді, коли ми любимо людину не всупереч тому, ким вона є, а завдяки цьому?

Вільям Вотерс виріс у будинку, де панувала тиша. Після трагедії батьки ледве могли дивитися на нього, не кажучи вже про те, щоб виявляти любов. Тож яким полегшенням для хлопця стала стипендія у коледжі далеко від дому! Незабаром він зустрічає Джулію Падавано — енергійну та амбітну дівчину.

Разом із Джулією у життя Вільяма входить велика родина, аджедівчина нерозлучна зі своїми трьома молодшими сестрами. Мрійниця Сільві, художниця Сесілія і турботлива Емелін, яка терпляче піклується про всіх них. Сестри Падавано приймають нового хлопця Джулії до своєї люблячої та трохи хаотичної родини.

Коли на поверхню виринає темне минуле Вільяма, воно ставить під загрозу не тільки ретельно складені плани Джулії на майбутнє, але й непохитну вірність сестер одна одній. Катастрофічний сімейний розкол змінює життя на кілька поколінь. Чи досить буде вірності, яка колись пов'язувала їх, щоби знову об'єднати родину тоді, коли це має найбільше значення?

Вільям
лютий 1960 - грудень 1978

Перші шість днів життя Вільяма Вотерса він не був єдиною дитиною у сім'ї. Він мав трирічну сестру, руденьку дівчинку на ім'я Керолайн. Він бачив домашні відео за її участі, на яких його батько, здавалося, усміхався. Вільям більше ніколи не бачив татової усмішки. На одному з відео його батько мав щасливий вигляд, а крихітна руда дівчинка, яка бігала колами, натягнувши сукню на обличчя, очевидно, була причиною цього щастя. Поки Вільям із матір'ю перебували в лікарні після його народження, у Керолайн піднялася температура й почався кашель. Коли вони повернулися додому, дівчинка, здавалося, одужувала, але досі занадто сильно бухикала, й одного ранку батьки знайшли в колисці її мертве тільце.

Батьки Вільяма ніколи не згадували про Керолайн.

На тумбочці у вітальні стояла одна її фотографія, до якої Вільям час від часу підходив, щоб упевнитися, що він справді мав сестру. Сім'я переїхала до оббитого темно-синьою черепицею будинку, розташованого на іншому кінці Ньютона, передмістя Бостона. І вже в цьому будинку Вільям був єдиною дитиною. Його батько працював бухгалтером у центрі міста. Він завжди стирчав на роботі допізна. Після смерті доньки його обличчя більше ніколи не осявала усмішка. Мати Вільяма курила цигарки й пила бурбон у вітальні, іноді сама, а іноді — із сусідкою. Жінка мала цілу колекцію фартухів із рюшами, які вона на-дівала під час приготування їжі. Вона гнівалася щоразу, коли хоча б на одному з них утворювалася якась плямка.

— Можливо, тобі не варто надівати фартух, коли готуєш, — сказав якимось Вільям, коли його мати побагровіла та майже пустила сльозу через якусь темну плямку від підливи. — Ти могла б заправити рушник для посуду за пояс, як це робить місис Корнет.

Мати подивилася на нього так, ніби він говорив до неї грецькою. Вільям повторив:

— Місис Корнет, наша сусідка. Її рушник для посуду, пам'ятаєш?

З п'яти років Вільям майже щодня після обіду ходив із баскетбольним м'ячем до парку, адже баскетбол, на відміну від бейсболу чи футболу, був грою, у яку він міг грати наодинці. Там був занедбаний відкритий майданчик, на якому майже завжди було вільне кільце, і він міг годинами кидати м'яч, уявляючи, що є гравцем команди

«Селтікс». Білл Расселл був його улюбленим баскетболістом, але щоби бути як Расселл, потрібно було, щоби хтось інший блокував його подачі або щоби Вільям хоча б мав від кого захищатися. А ось Сем Джонс найкраще закидав м'ячі в кільце, тож зазвичай Вільям був Джонсом. Він намагався імітувати ідеальне потрапляння в кільце, уявляючи, ніби дерева, які оточували майданчик, — це його вболівальники.

Одного дня, коли хлопцеві було десять, він прийшов на майданчик і побачив, що там уже зайнято. Шестеро хлопчаків приблизно Вільямового віку ганялися один за одним і за м'ячем по полю.

Вільям думав уже йти додому, але один із хлопчаків гукнув:

— Ей, хочеш пограти? — а потім, не чекаючи відповіді, додав: — Ти будеш у синій команді.

Вільям утягнувся в гру за лічені секунди, його серце вилітало з грудей. Якийсь хлопчик передав йому м'яч, і Вільям віддав передачу назад, злякавшись, що якщо не влучить у кошик, то всі думатимуть, що він жахливий гравець. За кілька хвилин гра несподівано перервалася, бо комусь із хлопців треба було йти додому, і дітлахи порозбігалися з майданчика хто куди. Вільям пішов додому, його серце досі калатало в грудях.

Після цього хлопці час від часу приходили на майданчик тоді ж, коли й Вільям. Вони не мали чіткого графіка, але завжди кликали його до себе так, ніби він був одним із компанії. Це ніколи не переставало дивувати Вільяма.

Що діти, що дорослі завжди дивилися якимось повз нього, наче він був невидимим. Його батьки, наприклад, майже ніколи не дивилися на нього. Вільям змирився і вважав, що це цілком зрозуміла реакція, адже він нудний і про нього легко забути. Його основною характеристикою була

блідість: волосся пісочного кольору, світло-блакитні очі та ну дуже біла шкіра, характерна для людей англійського й ірландського походження.

Вільям знав, що всередині він був таким самим нецікавим і блідим, як і зовні. Він ніколи не розмовляв у школі, і з ним ніхто не грався. Однак хлопці на баскетбольному майданчику дали Вільямові шанс стати частиною чогось, що не потребувало розмов.

У п'ятому класі вчитель фізкультури в його початковій школі сказав:

— Я бачив, що ти після обіду закидаєш м'яча в кошик. Якого зросту твій батько?

Вільям спантеличено поглянув на чоловіка.

— Я не знаю. Середнього?

— Гаразд, тож ти, мабуть, будеш розігруючим захисником. Тобі потрібно попрацювати над володінням м'ячем. Знаєш Білла Бредлі? Того здорованя з «Нікс»? У дитинстві він приклеював картон до окулярів, щоб не дивитися вниз і не бачити своїх ніг. А потім у цих окулярах він бігав із м'ячем по майданчику. Звичайно, він мав дивакуватий вигляд, але як же вміло він поводився з м'ячем. Він чудово відчував, куди той відскочить і як спіймати його навіть не дивлячись.

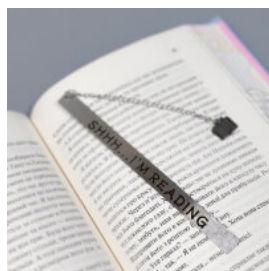
Того дня Вільям прибів додому, усе його тіло нило. Це був перший раз, коли дорослий подивився прямо на нього й помітив, що він робить. Увага вчителя викликала в нього неабияке здивування. Вільям безперестанку чхав, поки шукав іграшкові окуляри в шухляді свого письмового столу. Він двічі сховався у туалет, перш ніж акуратно приклеїти прямокутні шматочки картону до окулярів.

Щоразу, коли Вільям почувався погано або просто якось не так, він боявся, що помре. Щонайменше раз на місяць після школи він залазив під ковдру, переконаний, що вже невиліковно хворий. Він не говорив про це батькам, тому що хворіти в їхньому домі було заборонено. Кашель, зокрема, уважали чимось на кшталт смертного гріха. Коли Вільям застуджувався, він кашляв лише у своєму гардеробі, зачинивши двері та прикривши обличчя купою сорочок, які йому доводилося носити до школи. Коли вибігав на вулицю з м'ячем і тренувальними окулярами, хлопець відчував щось схоже на вже добре знайому йому гарячку.

Рекомендована література

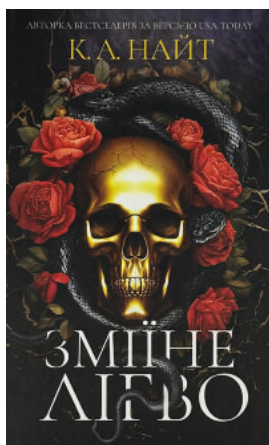
Усі в моїй родині –
вбивці

Закладка металева
Книжка

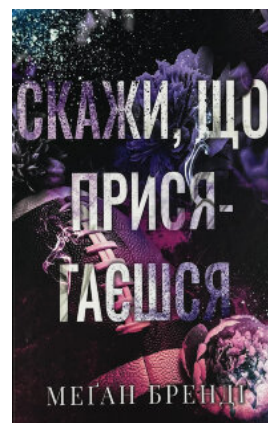
Вчитель

Зміїне лігво

Голос Арчера

Скажи, що
присягаєшся

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ